Rättsfallssamlingen

TRIBUNALENS DOM (första avdelningen)

den 3 oktober 2019*

”Personalmål – Tjänstemän – Artikel 24 i tjänsteföreskrifterna – Ansökan om bistånd – Artikel 12a i tjänsteföreskrifterna – Mobbning – Biståndsskyldighetens omfattning – Omplacering – Det administrativa förfarandets längd – Skadeståndsansvar – Ideell skada”

I mål T-730/18,

DQ, och övriga sökande vilkas namn anges i bilagan,[1] företrädda av advokaten M. Casado García-Hirschfeld,

sökande,

mot

Europaparlamentet, företrätt av E. Taneva och T. Lazian, båda i egenskap av ombud,

svarande,

angående en talan med stöd av artikel 270 FEUF med yrkande om ersättning för den skada som sökandena påstår sig ha lidit på grund av i huvudsak den olämpliga handläggningen av deras ansökan om bistånd avseende mobbning från deras närmaste överordnade,

meddelar

TRIBUNALEN (första avdelningen),

sammansatt av tillförordnade avdelningsordföranden V. Valančius samt domarna P. Nihoul och J. Svenningsen (referent),

justitiesekreterare: E. Coulon,

följande

* Rättegångsspråk: franska.

1 Förteckningen över de övriga sökandena bifogas endast den version som delges parterna.

Dom

I. Bakgrund till tvisten

1 Sökandena, DQ och övriga sökande vilkas namn anges i bilagan, är tjänstemän vid Europaparlamentet och tjänstgör på enheten [*konfidentiellt*] [2] (nedan kallad enheten) inom direktoratet [*konfidentiellt*] vid generaldirektoratet (GD) [*konfidentiellt*] (nedan kallat generaldirektoratet).

2 Under år 2013 underrättade sökandena och två av deras andra kollegor direktören för direktoratet [*konfidentiellt*] (nedan kallad direktören) och generaldirektören för generaldirektoratet (nedan kallad generaldirektören), vilka var överordnade till enhetschefen (nedan kallad enhetschefen), om enhetschefens olämpliga beteende.

3 Sökandena och två av deras andra kollegor, som oroade sig för deras närmaste överordnades hälsa och för enhetens sammanhållning och professionalism, begärde närmare bestämt, i en skrivelse av den 11 november 2013 till generaldirektören, att ett språktest som enhetschefen skulle medverka i skulle skjutas upp (nedan kallad skrivelsen av den 11 november 2013). Enligt dem hade ledamöterna i uttagningskommittén hotats av enhetschefen vid ett eventuellt misslyckande av testet. I förevarande fall hade enhetschefen hotat med att begå självmord eller med att vidta repressalier vid ett misslyckande. Sökandena och två av deras andra kolleger hänvisade även i skrivelsen av den 11 november 2013 till att en av de rådgivande läkarna vid läkartjänsten, i en anteckning som senare överlämnades till direktören, hade gjort en förteckning över enhetschefens olika beteenden som vissa anställda vid enheten hade beskrivit samstämmigt under deras besök hos läkartjänsten i oktober 2013. Sökandena informerade på detta sätt generaldirektören om deras stora oro för enhetschefens professionella och sociala uppförande.

4 Genom e-postmeddelande av den 18 november 2013 meddelade generaldirektören sökandena att han hade begärt att direktören dels, inom generaldirektoratet, skulle undersöka de omständigheter som de hade informerat honom om, dels skulle informera enhetschefen om att det språktest som han skulle delta i hade skjutits upp.

5 Genom e-postmeddelande av den 5 december 2013 begärde sökandena att direktören skulle sluta fråga ut de anställda vid enheten individuellt och betrakta deras åtgärd som en kollektiv åtgärd, vilket innebar att de skulle träffas i grupp. Direktören förklarade i sitt svar att enligt hans erfarenhet var de anställda vid enheten mer benägna att vara ärliga i ett privat samtal än i en gruppträff och det var skälet till att han hade föredragit enskilda samtal. Eftersom han ansåg att han nu hade en korrekt bild av situationen tack vare de enskilda samtalen informerade han sökandena – samtidigt som han beklagade att han inte tidigare hade informerats om relationssvårigheterna inom enheten – att det var för tidigt att hålla ett möte med all personal vid enheten och att han endast hade för avsikt kalla till ett sådant möte när stämningen var lämpligare.

A. Ansökan om bistånd och de åtgärder som vidtagits av tillsättningsmyndigheten

6 Den 24 januari 2014 ingav sökandena och två av deras andra kollegor via en advokat en ansökan om bistånd, i den mening som avses i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna för tjänstemän i Europeiska unionen (nedan kallade tjänsteföreskrifterna), i enlighet med artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, gällande enhetschefens påstådda mobbning och sexuella trakasserier i strid med artikel 12a i tjänsteföreskrifterna (nedan kallad ansökan om bistånd). Ansökan ingavs till parlamentets generalsekreterare som tillsammans med generaldirektören för GD Personal ansvarar för ansökningar om bistånd vid institutionen.

2 Konfidentiella uppgifter har utelämnats.

7 I ansökan om bistånd bad sökandena och två av deras andra kollegor att generalsekreteraren omedelbart skulle stänga av enhetschefen från hans tjänst med tillämpning av artikel 23 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna, att avbryta betygsättningen av dem för betygsförfarandet för deras yrkesmässiga prestationer år 2013 (nedan kallad betygsförfarandet för år 2014), och att inleda en administrativ utredning och att ersätta deras kostnader för ombudet.

8 Den 28 januari 2014 kontaktade sökandena och två av deras andra kollegor direktören för personaladministrationen vid parlamentet angående deras rädsla inför ett personalmöte som skulle hållas dagen efter i närvaro av enhetschefen med anledning av att de hade ingett ansökan om bistånd. Genom e-postmeddelande samma dag informerades de om att två personer, ”utsända av generaldirektoratet”, skulle vara närvarande vid mötet.

9 Sökandena blev förvånade över att dessa två personer dels var direktören, trots att hans namn var angivet i ansökan om bistånd, dels generaldirektörens juridiska rådgivare, trots att även generaldirektörens namn hade nämnts i ansökan.

10 Enligt sökandena hade direktören vid mötet den 29 januari 2014 först berömt enhetschefens arbete och därefter, när enhetschefen hade gått iväg, tagit upp ansökan om bistånd samtidigt som han angav att han inte kände till dess innehåll och bad sökandena att tala fritt inför honom. Enligt sökandena hade han nämligen sagt följande: ”Open your hearts and tell me what is on your liver” (Öppna upp er och berätta vad ni har på hjärtat). Han föreslog även att sökandena skulle vända sig till den rådgivande kommittén om mobbning och förebyggande av mobbning på arbetsplatsen. Sökandena frågade direktören om mötet var officiellt, för i så fall skulle de be deras ombud, som befann sig utanför rummet, att närvara. Direktören svarade att det rörde sig om ett internt möte vilket uteslöt ombudets närvaro. Sökandena har i ansökan genom vilken talan väckts uppgett att de uppfattade mötet med direktören som ett nytt skrämselförsök, ett illojalt test av deras sammanhållning och som en kränkning av deras mänskliga värdighet.

11 I skrivelse av den 10 februari 2014 klagade sökandenas ombud över handläggningen av ansökan om bistånd genom att hänvisa till såväl mötet den 29 januari 2014, då direktören hade yttrat sig olämpligt, som till ett möte två dagar senare mellan enhetschefen och en av ledamöterna i uttagningskommittén i språkprovet. Ombudet upprepade vikten av att inleda den administrativa utredningen och att så snart som möjligt vidta preventiva åtgärder.

12 Genom skrivelse av den 17 februari 2014 informerade generaldirektören för GD Personal sökandena om de interimistiska åtgärder som parlamentets tillsättningsmyndighet redan hade vidtagit som svar på ansökan om bistånd. Tillsättningsmyndigheten hade således beslutat att anförtro driften av enheten till en chef på en annan enhet och meddelade att den skulle utse en annan person som i enhetschefens ställe skulle vara sökandenas första betygsättare för betygsförfarandet för år 2014 och slutligen att tillsättningsmyndigheten så snart som möjligt skulle inleda en administrativ utredning.

13 Den 4 mars 2014 informerade direktören sökandena om att generalsekreteraren hade beslutat att utse honom till första betygsättare medan en annan direktör skulle inneha rollen som betygsättare vid överklaganden.

14 Den 11 april 2014 informerades sökandena om att en administrativ utredning avseende enheten hade inletts och att de skulle kallas till förhör den 15 april 2014.

15 Den 21 maj 2014 ingav sökandena, med stöd av artikel 90.2 i tjänsteföreskrifterna, ett klagomål mot tillsättningsmyndighetens beslut att utse direktören till första betygsättare för betygsförfarandet för år 2014, samtidigt som de begärde att betygsförfarandet skulle avbrytas och att enhetschefen skulle stängas av från sin tjänst och att åtgärder skulle vidtas för att garantera deras säkerhet på arbetsplatsen och sekretess vid handläggningen av deras ansökan om bistånd.

16 Genom ansökan som inkom till Europeiska unionens personaldomstols kansli den 22 maj 2014, och som registrerades under målnummer F-49/14, yrkade sökandena och en av deras två andra kolleger bland annat att tillsättningsmyndighetens beslut att utse direktören som första betygsättare skulle ogiltigförklaras, att betygsförfarandet för år 2014 skulle avbrytas, och att enhetschefen skulle stängas av från sin tjänst.

17 Genom beslut av den 12 juni 2014, DQ m.fl./parlamentet (F-49/14 R, EU:F:2014:159), avslog personaldomstolens ordförande ansökan om interimistiska åtgärder som sökandena och en av deras två andra kollegor hade framställt genom separat handling.

18 Den 2 juni 2014 meddelade parlamentet sökandena sin definitiva slutsats om ansökan om bistånd. Dessa slutsatser var tre till antalet. Åtgärder för att omplacera enhetschefen hade vidtagits och en annan enhetschef skulle fortsättningsvis sköta personalförvaltningen vid enheten. Direktören hade vidare ersatt enhetschefen som första betygsättare av sökandena för betygsförfarandet för år 2014. Dessutom hade en disciplinutredning enligt artikel 86 i tjänsteföreskrifterna inletts mot enhetschefen.

19 Parlamentets generalsekreterare informerade generaldirektören, genom skrivelse av den 3 juni 2014, att det hade blivit svårt att genomföra betygsförfarandet för år 2014 i enlighet med principen om god förvaltningssed och att han därför hade beslutat att tillfälligt avbryta betygsförfarandet för hela enheten tills en balanserad lösning hade hittats, närmare bestämt till dess att tillsättningsmyndigheten kunde fatta beslut med den ro som krävdes.

20 Den 26 september 2014 avslog generalsekreteraren, i egenskap av tillsättningsmyndighet, klagomålet av den 21 maj 2014, eftersom det delvis hade ingetts för tidigt, i och med att klagomålet avsåg tillsättningsmyndighetens interimistiska åtgärder, och delvis var ogrundat.

21 Genom skrivelse som inkom till personaldomstolens kansli den 20 november 2014, underrättade sökanden och en av deras två andra kollegor personaldomstolen om att de återkallade talan i mål F-49/14 med den huvudsakliga motiveringen att parlamentet bland annat hade godtagit att vidta ”de interimistiska åtgärder som hade delgivits genom parlamentets skrivelser av den 2 och den 3 juni 2014”.

22 Genom beslut av den 12 januari 2015, DQ m.fl./parlamentet (F-49/14, EU:F:2015:1), avskrev personaldomstolen mål F-49/14, och beslutade att parlamentet skulle bära sina rättegångskostnader och ersätta de kostnader som uppkommit för sökandena och en av deras två kollegor, eftersom det var på grund av att parlamentet inte hade vidtagit några konkreta och avslutade åtgärder för att stänga av enhetschefen från sin tjänst och/eller från betygsförfarandet för år 2014 som de inte hade något annat alternativ än att väcka talan tillsammans med en ansökan om interimistiska åtgärder för att skydda deras rättigheter och få tillsättningsmyndigheten att agera mot den mobbning och de sexuella trakasserier som de påstods ha utsatts för.

23 Enligt sökandena hade tillsättningsmyndigheten i oktober 2015, till följd av den administrativa utredningen, upprättat en rapport, som sökandena inte hade delgivits, där det slogs fast att enhetschefens beteende utgjorde mobbning i den mening som avses i artikel 12a i tjänsteföreskrifterna.

B. Ersättning för rättegångskostnader, utlägg och arvode till sökandenas ombud för ansökan om bistånd

24 Den 2 december 2015 upprepade sökandena och en av deras två kollegor, i enlighet med artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, begäran i ansökan om bistånd att tillsättningsmyndigheten skulle ersätta samtliga rättegångskostnader, utlägg och arvode till deras ombud.

25 Tillsättningsmyndigheten avslog begäran genom beslut av den 2 februari 2016. Även det klagomål som ingavs av sökandena och en av deras två andra kollegor den 4 maj 2016 avslogs genom beslut av den 1 september 2016.

26 Genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 20 januari 2017 och som registrerades under målnummer T-38/17, yrkade sökandena och en av deras två andra kollegor att parlamentet skulle förpliktas att utge ett belopp på 92 200 euro för den ekonomiska skadan vilket motsvarade ersättning för samtliga rättegångskostnader, utlägg och arvode till deras ombud som hade uppkommit i samband med ansökan om bistånd, det förfarande som de hade anhängiggjort vid tribunal du travail francophone de Bruxelles (Bryssels franskspråkiga arbetsdomstol) (Belgien) och dessutom i samband med talan i mål T-38/17.

27 Efter det att svaromålet hade ingetts den 12 april 2017 gav tribunalen (första avdelningen), genom beslut av den 18 maj 2017, referenten i uppdrag att undersöka möjligheterna till förlikning i enlighet med artikel 50a i stadgan för Europeiska unionens domstol och artikel 125a.3 i tribunalens rättegångsregler.

28 Som svar på referentens förslag att inleda en förlikning på grundval av ett förslag till avtal i detta avseende, angav parlamentet genom skrivelse av den 1 juni 2017 att det var villigt att inleda förhandlingar med sökandena och en av deras två andra kollegor, medan sökandena och en av deras två andra kollegor, genom skrivelse av den 2 juni 2017, uppgav att de inte önskade någon förlikning.

29 Genom skrivelse av den 7 juni 2017 uppmanade referenten sökandena och en av deras två andra kollegor att ompröva sin ståndpunkt och, i förekommande fall, bekräfta att de önskade avstå från förlikningsförfarandet, samtidigt som de uppmärksammades på att det inom ramen för det rättsliga förfarandet skulle prövas om talan kunde tas upp till sakprövning mot bakgrund av den rättspraxis som följer av bland annat beslutet av den 20 mars 2014, Michel/kommissionen (F-44/13, EU:F:2014:40, punkt 45 och där angiven rättspraxis), eftersom sökandena vid två tillfällen, i detta fall i ansökan om bistånd av den 24 januari 2014 och i skrivelsen av den 6 oktober 2014, redan hade begärt att tillsättningsmyndigheten skulle ersätta de advokatkostnader som hade uppkommit i samband med ansökan om bistånd och eftersom det verkade framgå av handlingarna att de inte hade tänkt anföra klagomål till tillsynsmyndigheten mot det tysta avslag som följde efter det att den i tjänsteföreskrifterna föreskrivna tidsfristen på fyra månader för att svara hade löpt ut.

30 Genom skrivelse av den 15 juni 2017 informerade sökandena och en av deras två andra kollegor tribunalen om att de slutligen hade tagit kontakt med parlamentet och att de i detta sammanhang begärde en förlängning av tidsfristen för att inkomma med svar, vilken på parlamentets begäran förlängdes till och med den 21 juli 2017. Sökandena och en av deras två andra kollegor samt parlamentet informerade tribunalen, genom skrivelser av den 11 respektive den 6 juli 2017, om att de hade nått en uppgörelse för att avsluta tvisten genom förlikning, vilket innebar att målet avskrevs genom beslut av den 17 juli 2017, DQ m.fl./parlamentet (T-38/17, ej publicerat, EU:T:2017:557). Detta avtal hade emellertid ingåtts utan att det påverkade andra separata ersättningsanspråk som inte hade framställts i samband med de ansökningar och klagomål som var aktuella i mål T-38/17.

C. Det yrkande om skadestånd som är aktuellt i förevarande mål

31 Den 13 december 2017 ansökte sökandena, i enlighet med artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna, vid tillsättningsmyndigheten om att i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex æquo et bono*), erhålla ersättning på 192 000 euro för den ideella skada de åsamkats med anledning av tillsättningsmyndighetens brister vid handläggningen av deras ansökan om bistånd, bland annat åsidosättandet av principen om god förvaltningssed och omsorgsplikten samt åsidosättandet av sökandenas värdighet och deras rätt till hälsosamma, säkra och värdiga arbetsförhållanden.

32 Eftersom tillsättningsmyndigheten inte efterkom ansökan om ersättning, anförde sökandena den 23 maj 2018 klagomål mot det tysta avslaget av den 13 april 2018 på deras ansökan om ersättning.

33 Genom beslut av den 12 september 2018 avslog generalsekreteraren, i egenskap av tillsättningsmyndighet, klagomålet av den 23 maj 2018 eftersom det var ogrundat och erinrade om de biståndsåtgärder som tillsättningsmyndigheten hade vidtagit, bland annat avstängning av enhetschefen från hans tjänst och inledandet, den 6 januari 2016, av ett disciplinförfarande mot honom, vilket efter det att ärendet hade hänskjutits till disciplinnämnden och den berörda personen hade hörts den 14 november 2016, ledde till att han ålades en disciplinåtgärd den 27 februari 2017. Enligt tillsättningsmyndigheten hade dessa åtgärder säkerställt hälsosamma, säkra och värdiga arbetsförhållanden för sökandena. Detta framgick av den omständigheten att det inte hade förekommit någon mobbning efter det att tillsättningsmyndigheten i februari 2014 hade vidtagit biståndsåtgärder.

II. Förfarandet och parternas yrkanden

34 Sökandena väckte förevarande talan genom ansökan som inkom till tribunalens kansli den 12 december 2018. De har yrkat att tribunalen ska

– ogiltigförklara det tysta avslaget på sökandenas ansökan om ersättning och, vid behov, beslutet av den 12 september 2018 att avslå deras klagomål av den 23 maj 2018,

– besluta om ersättning för ideell skada, vilken i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) ska uppskattas till ett belopp på 192 000 euro,

– förplikta parlamentet att utbetala ”kompensationsränta och dröjsmålsränta till dess att betalning sker”, och

– förplikta parlamentet att ersätta rättegångskostnaderna.

35 Genom separat handling som inkom samma dag begärde sökandena att få vara anonyma i enlighet med artikel 66 i rättegångsreglerna.

36 Parlamentet har i sitt svaromål, som inkom den 20 mars 2019, yrkat att tribunalen ska

– ogilla talan, och

– förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

37 Genom särskild handling som inkom samma dag begärde parlamentet att vissa uppgifter om utomstående personer skulle utelämnas i förhållande till allmänheten.

38 Den 19 april 2019 avslutade tribunalen den skriftliga delen av förfarandet.

39 Parterna har inte framställt någon begäran om muntlig förhandling inom tre veckor räknat från det att parterna delgetts underrättelsen om att den skriftliga delen av förfarandet var avslutad. Tribunalen anser att den har tillräckligt underlag för avgörandet genom handlingarna i akten och beslutar därför med stöd av artikel 106.3 i rättegångsreglerna att avgöra målet utan att inleda den muntliga delen av förfarandet.

40 Genom skrivelse från kansliet av den 1 augusti 2019 ombads parlamentet, som en åtgärd för processledning, att besvara flera frågor, vilket parlamentet gjorde inom den föreskrivna fristen.

III. Rättslig bedömning

A. Yrkandena om ogiltigförklaring

41 Samtidigt som sökandena har framställt ett yrkande om ersättning har de yrkat att tribunalen ska ogiltigförklara det tysta avslaget på deras ansökan om ersättning och, vid behov, ogiltigförklara avslaget av den 12 september 2018 på klagomålet av den 23 maj 2018.

42 Enligt fast rättspraxis utgör en institutions beslut om att avslå en ansökan om ersättning en väsentlig del av det administrativa förfarande som föregår en skadeståndstalan vid tribunalen. Eftersom den rättsakt som innehåller institutionens ställningstagande under den administrativa fasen endast har som verkan att göra det möjligt för den part som lidit skada att väcka skadeståndstalan vid tribunalen, kan inte yrkandet om ogiltigförklaring av ett sådant avslagsbeslut bedömas självständigt i förhållande till yrkandet om skadeståndsansvar (dom av den 18 december 1997, Gill/kommissionen, T-90/95, EU:T:1997:211, punkt 45, dom av den 6 mars 2001, Ojha/kommissionen, T-77/99, EU:T:2001:71, punkt 68, och beslut av den 25 mars 2010, Marcuccio/kommissionen, F-102/08, EU:F:2010:21, punkt 23).

43 Det saknas följaktligen anledning att självständigt pröva det första yrkandet.

B. Skadeståndsyrkandena

44 Sökandena har till stöd för sin talan i huvudsak gjort gällande att de har lidit en ideell skada till följd av tillsättningsmyndighetens oförmåga att i tid vidta lämpliga åtgärder för att efterkomma deras ansökan om bistånd och att garantera dem arbetsvillkor i överensstämmelse med artikel 31 i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. Såsom framgår av de olika händelser som de har beskrivit i ansökan genom vilken talan väcktes, anser sökandena att på grund av tillsättningsmyndighetens passivitet har enhetschefen utsatt dem för kränkningar av deras värdighet, deras person och deras fysiska och psykiska integritet. Tillsättningsmyndigheten har inte heller genomfört den administrativa utredningen med iakttagande av principen om en rimlig tidsfrist. Tillsättningsmyndigheten har inte heller påskyndat disciplinförfarandet mot enhetschefen eller ålagt honom en disciplinåtgärd i tid. Sökandena har även åberopat att enhetschefen har åsidosatt deras rätt till skydd för medicinsk sekretess.

45 Följaktligen har sökandena krävt ersättning för ideell skada, vilken i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex aequo et bono*) uppskattas till 192 000 euro.

46 Parlamentet anser att yrkandena om skadestånd är ogrundade och har yrkat att tribunalen ska ogilla dem. Parlamentet har understrukit att administrationen vidtog alla rimliga åtgärder från och med den tidpunkt då tillsättningsmyndigheten formellt mottog sökandenas ansökan om bistånd. Parlamentet har förvisso medgett att situationen inte alltid hanterades så radikalt som krävts, men framhåller att efter det att beslut hade fattats om att omplacera enhetschefen som svar på ansökan om bistånd, hade han endast sporadisk kontakt med tjänstemännen vid enheten och att han endast vid vissa tillfällen behövde fatta beslut som påverkade enheten. Enligt parlamentet kan emellertid inte dessa enstaka och marginella händelser medföra att parlamentet har ett skadeståndsansvar, i synnerhet mot bakgrund av tillsättningsmyndighetens stora utrymme för skönsmässig bedömning vid fastställandet av biståndsåtgärder. Vad beträffar det administrativa utredningsförfarandets längd och längden på disciplinförfarandet mot enhetschefen, har parlamentet förklarat att den administrativa utredningen avsåg ett stort antal personer och att enhetschefen, trots det stora antalet handlingar som sammanställts i utredningarna, inte godtog de åtgärder som han ålagts, samtidigt som tillsättningsmyndigheten var skyldig att säkerställa att hans grundläggande och processuella rättigheter iakttogs i egenskap av anklagad person. Parlamentet har för övrigt understrukit att enhetschefen väckte

talan vid tribunalen för att bestrida den disciplinåtgärd som han ålagts, i förevarande fall den talan som resulterade i domen av den 20 september 2019, UZ/parlamentet (T-47/18, EU:T:2019:650), i vilken tribunalen ogiltigförklarade åtgärden. Sökandena har i vart fall inte visat att de har utsatts för andra olämpliga beteenden på grund av enhetschefen efter det att han hade omplacerats.

1. Huruvida tillsättningsmyndigheten harutfört en rättsstridig handling som kan medföra skadeståndsansvar för unionen

a) Allmänna överväganden

47 Tribunalen erinrar om att för att Europeiska unionens institutioner, organ eller byråer ska ådra sig skadeståndsansvar krävs det generellt att flera villkor är uppfyllda, nämligen att det handlande som läggs institutionen till last är rättsstridigt, att den åberopade skadan verkligen föreligger och att det finns ett orsakssamband mellan handlandet och den åberopade skadan, vilka utgör tre kumulativa villkor (dom av den 10 april 2019, AV/kommissionen, T-303/18 RENV, ej publicerad, EU:T:2019:239, punkt 104. Se, även, dom av den 19 maj 2015, Brune/kommissionen, F-59/14, EU:F:2015:50, punkt 71 och där angiven rättspraxis).

48 Personalmål enligt artikel 270 FEUF och artiklarna 90 och 91 i tjänsteföreskrifterna, däribland mål som rör ersättning för en skada som unionens institutioner, organ eller byråer har orsakat en tjänsteman eller anställd, lyder under särskilda regler som avviker från vad som gäller enligt de allmänna principer som reglerar unionens utomobligatoriska skadeståndsansvar enligt artikel 268 FEUF och artikel 340 andra stycket FEUF (dom av den 10 april 2019, AV/kommissionen, T-303/18 RENV, ej publicerad, EU:T:2019:239, punkt 105).

49 Det framgår nämligen av bland annat tjänsteföreskrifterna att en tjänsteman eller annan unionsanställd, till skillnad från andra enskilda, är knuten till den institution, organ eller byrå där han eller hon arbetar enligt ett reglerat anställningsförhållande som bygger på en balans mellan ömsesidiga särskilda rättigheter och skyldigheter, vilken återspeglas av den omsorgsplikt som åligger arbetsgivaren, det vill säga institutionen, gentemot den anställde (se dom av den 16 december 2010, kommissionen/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, punkt 46 och där angiven rättspraxis, som fastställts genom beslut av den 8 februari 2011, omprövning, kommissionen/Petrilli, C-17/11 RX, EU:C:2011:55, punkterna 4 och 5).

50 Med hänsyn till detta utökade ansvar för unionen när den agerar som arbetsgivare, räcker det att fastställa att tillsättningsmyndigheten eller den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal, oavsett om det rör sig om ett beslut eller ett beteende i samband med ett beslut, har utfört en rättsstridig handling för att det första av de tre nödvändiga villkoren för att unionen ska vara ansvarig för skada som orsakats dess tjänstemän och anställda genom en överträdelse av unionens tjänsteföreskrifter ska anses uppfyllt (dom av den 16 december 2010, kommissionen/Petrilli, T-143/09 P, EU:T:2010:531, punkt 46, och dom av den 12 juli 2011, kommissionen/Q, T-80/09 P, EU:T:2011:347, punkt 45), och följaktligen utan att man behöver ta reda på huruvida det rör sig om en ”tydlig överträdelse” av en rättsregel som syftar till att ge enskilda rättigheter (dom av den 14 juni 2018, Spagnolli m.fl./kommissionen, T-568/16 och T-599/16, EU:T:2018:347, punkt 196, och dom av den 6 maj 2019, Mauritsch/INEA, T-271/18, ej publicerad, EU:T:2019:286, punkt 42).

51 När det gäller de fall där en rättsstridighet kan fastställas, ska hänsyn tas till det utrymme för skönsmässig bedömning som administrationen förfogar över. När administrationen ska agera på ett visst sätt i enlighet med gällande bestämmelser, allmänna principer, grundläggande rättigheter, eller bestämmelser som den själv har ålagt sig, räcker det således endast att underlåta att uppfylla en sådan skyldighet för att den berörda institutionen ska ådra sig skadeståndsansvar. När institutionen däremot har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning, bland annat när den inte är skyldig att agera på ett

visst sätt i enlighet med tillämpliga bestämmelser, utgör endast en uppenbart oriktig bedömning en rättsstridighet (se dom av den 13 december 2017, CJ/ECDC, T-703/16 RENV, ej publicerad, EU:T:2017:892, punkt 31 och där angiven rättspraxis).

52 Det är mot bakgrund av dessa överväganden som tribunalen ska pröva sökandenas anmärkningar inom ramen för deras skadeståndsyrkanden.

53 Trots att ansökan brister i klarhet ska den förstås så att sökandena har gjort gällande tre aspekter gällande villkoret att tillsättningsmyndighetens agerande ska vara rättsstridigt. För det första enhetschefens agerande i sig, för det andra olämpligheten i de åtgärder som tillsättningsmyndigheten vidtog som svar på ansökan om bistånd och, dessförinnan, som svar på underrättelsen enligt artikel 22a i tjänsteföreskrifterna, som sökandena avsåg att göra genom bland annat skrivelsen av den 11 november 2013, och för det tredje den orimligt långa tid den administrativa utredningen tog och den påföljande förseningen i disciplinförfarandet mot enhetschefen.

54 Dessa tre kategorier av anmärkningar ska prövas i tur och ordning.

b) Yrkandena om ersättning för den ideella skada som sökandena lidit till följd av enhetschefens agerande i sig

55 När det gäller yrkandena om ersättning för den ideella skada som sökandena lidit på grund av enhetschefens agerande, ska de avfärdas då de har framställts för tidigt, eftersom sökandena inte först väckt talan om skadestånd mot enhetschefen vid en nationell domstol som i sin tur har ogillats.

56 Enligt artikel 24 första stycket i tjänsteföreskrifterna ska nämligen unionen bistå sina tjänstemän eller anställda ”särskilt vid rättsliga förfaranden mot någon som uttalat hotelser, förolämpningar eller varit upphov till ärekränkande handlingar eller yttranden, eller angrepp på person eller egendom som tjänstemannen eller medlemmarna av hans familj utsätts för på grund av hans ställning eller uppgifter”. Enligt artikel 24 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, ska unionen vidare ”ersätta tjänstemannen för den skada han lidit i den mån han inte uppsåtligt eller genom grov vårdslöshet själv orsakat skadan och i den mån han inte kunnat få ersättning från den som vållat skadan”.

57 Den biståndsskyldighet som avses i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna syftar till att institutionerna ska försvara sina tjänstemän och anställda mot ageranden av tredje man och inte mot åtgärder som härrör från institutionerna själva, vilka ska kontrolleras mot bakgrund av andra bestämmelser i tjänsteföreskrifterna (dom av den 17 december 1981, Bellardi-Ricci m.fl./kommissionen, 178/80, EU:C:1981:310, punkt 23, och dom av den 9 september 2016, De Esteban Alonso/kommissionen, T-557/15 P, ej publicerad, EU:T:2016:456, punkt 45). Vid tillämpning av denna bestämmelse kan andra tjänstemän eller anställda eller ledamöter av en unionsinstitution, såsom enhetschefen, betraktas som tredje man (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 juni 1979, V/kommissionen, 18/78, EU:C:1979:154, punkt 15).

58 Vad gäller den ideella skada som sökandena påstår sig ha lidit till följd av enhetschefens agerande ska sökandena enligt artikel 24 andra stycket i tjänsteföreskrifterna, och som de själva har påpekat, i första hand försöka erhålla ersättning för denna skada genom att väcka skadeståndstalan vid en nationell domstol. Enligt denna bestämmelse i tjänsteföreskrifterna är det endast om ersättning för skadan inte har kunnat erhållas som tillsättningsmyndigheten kan bli skyldig att ersätta den skada som orsakats av tredje man i den mening som avses i denna bestämmelse (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 112).

59 Det ska dock påpekas att tillsättningsmyndigheten enligt sin biståndsskyldighet kan vara skyldig att bistå sökandena, bland annat ekonomiskt, i ett sådant försök att erhålla ersättning, under förevarande omständigheter för att genom en ”bistådd” talan erhålla ett erkännande från en nationell domstol av

att de handlingar de utsattes för på grund av deras ställning eller deras uppgifter och som föranledde ansökan om bistånd var olagliga och ska föranleda skadestånd (se, för ett liknande resonemang, dom av den 9 september 2016, De Esteban Alonso/kommissionen, T-557/15 P, ej publicerad, EU:T:2016:456, punkt 42 och där angiven rättspraxis, och dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 113 och där angiven rättspraxis).

60 Av det ovan anförda följer att det skadeståndsyrkande som rör den skada som sökandena orsakades av enhetschefens beteende i sig således ska ogillas, inklusive yrkandena som gäller påståendet att enhetschefen hade åsidosatt deras rätt till skydd för medicinsk sekretess, vilket för övrigt inte åberopades i ansökan om ersättning.

c) Yrkandena om skadestånd som gäller att de biståndsåtgärder som tillsättningsmyndighetens vidtog i förevarande fall inte var lämpliga

1) Tillsättningsmyndighetens handlande under år 2013

61 Sökandena har kritiserat tillsättningsmyndigheten för att ha varit passiv i handläggningen av den underrättelse enligt artikel 22a i tjänsteföreskrifterna som sökandena hade för avsikt att framföra genom skrivelsen av den 11 november 2013, i vilken det även hänvisades till ett av parternas uttalanden som hade antecknats i deras respektive läkarjournaler och som återgavs i en anteckning som hade upprättats av läkartjänsten i oktober 2013. Enligt dem borde tillsättningsmyndigheten redan år 2013 ha vidtagit åtgärder för att få enhetschefen att upphöra med att åsidosätta vissa bestämmelser i tjänsteföreskrifterna.

62 Mobbning är förbjudet enligt artikel 12a i tjänsteföreskrifterna och en tjänstemans beteende som faller under förbudet kan följaktligen betraktas som ett ”allvarligt åsidosättande av de förpliktelser som åligger unionens tjänstemän” och således bli föremål för en underrättelse enligt artikel 22a i tjänsteföreskrifterna, vari det föreskrivs att ”[e]n tjänsteman som under eller i samband med tjänsteutövningen får kännedom om förhållanden som ger anledning att misstänka bedrägeri, korruption eller annan olaglig verksamhet som kan skada unionens intressen, eller om ett beteende i samband med tjänsteutövningen som kan innebära ett allvarligt åsidosättande av de förpliktelser som åligger unionens tjänstemän, skall omedelbart underrätta antingen sin närmaste överordnade eller generaldirektören, eller, om han anser det nödvändigt, generalsekreteraren eller personer i motsvarande ställning, eller vända sig direkt till Olaf” (se, för ett liknande resonemang, dom av den 8 oktober 2014, Bermejo Garde/CESE, T-530/12 P, EU:T:2014:860, punkt 106).

63 Sökandena har på denna punkt med rätta gjort gällande att skrivelsen av den 11 november 2013 inte ska betraktas som en ansökan om bistånd i den mening som avses i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, utan som en underrättelse i den mening som avses i artikel 22a i tjänsteföreskrifterna. I nämnda skrivelse och såsom de själva angav i den efterföljande ansökan om bistånd, genom att förklara att det var ”[f]ör att förhindra att testet genomfördes på ett rättsstridigt sätt och med iakttagande av deras skyldigheter enligt artikel 2[2] i tjänsteföreskrifterna som de skriftligen [hade] underrättat [generaldirektören]”, begärde nämligen sökandena i huvudsak att testet skulle skjutas upp samtidigt som de uttryckte oro beträffande enhetschefens psykiska hälsa och för hans beteende i tjänsten. I skrivelsen nämns däremot inte, åtminstone inte uttryckligen, att mobbning eller sexuella trakasserier förekom. I skrivelsen anges i huvudsak snarare svårigheter, inklusive konflikter, inom enheten, liksom att enhetschefen åsidosatte den grundläggande principen att uttagningskommittéer som ska uttala sig om tjänstemännens yrkesskicklighet ska vara självständiga.

64 Genom att tillsättningsmyndigheten, personifierad av generaldirektören, några dagar efter mottagandet av skrivelsen av den 11 november 2013 beslutade dels att anförtro direktören att inom generaldirektoratet genomföra en intern utredning som omfattade de omständigheter som sökandena hade informerat om, dels skjuta upp det språktest som enhetschefen skulle delta i, biföll

tillsättningsmyndigheten sökandenas begäran såsom den hade framställts i skrivelsen och som omfattades av artikel 22a i tjänsteföreskrifterna, även om det inte i svarsskrivelsen av den 18 november 2013 hade preciserats vilken natur och omfattning förevarande utredning inom generaldirektoratet hade.

65 När administrationen utövar de befogenheter som den har tilldelats kan den besluta att, för det ändamålet och genom att ställa lämpliga logistik- och personalresurser till förfogande, låta en sådan administrativ utredning genomföras av institutionsledningen, exempelvis en direktör (se, analogt, dom av den 6 oktober 2015, CH/parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, punkt 99 och där angiven rättspraxis). Följaktligen kan inte sökandena kritisera tillsättningsmyndigheten för att generaldirektören gav direktören i uppdrag att genomföra en utredning som var knuten till den underrättelse, enligt artikel 22a i tjänsteföreskrifterna, som sökandena framställde genom skrivelsen av den 11 november 2013.

66 När det gäller sökandenas hänvisning till förekomsten av uttalanden som hade antecknats i deras respektive läkarjournaler och i en anteckning upprättad av en av de rådgivande läkarna vid läkartjänsten, är den verkningslös.

67 Inom varje institution får nämligen endast hälso- och sjukvårdspersonal som ingår i läkartjänsten, vilka omfattas av yrkesetiska regler för läkaryrket, ställa en medicinsk diagnos och delge dessa uppgifter till tillsättningsmyndigheten, som kan behöva dem för att utöva sin behörighet enligt tjänsteföreskrifterna och anställningsvillkoren för övriga anställda i Europeiska unionen (dom av den 10 april 2019, AV/kommissionen, T-303/18 RENV, ej publicerad, EU:T:2019:239, punkt 109).

68 Det har i förevarande fall inte visats att det var läkartjänsten själv som informerade den person vid parlamentet som var behörig att handlägga ansökningar om bistånd för tillsättningsmyndighetens räkning, det vill säga generaldirektören för GD Personal eller, i förekommande fall, generalsekreteraren, om enhetschefens beteende som eventuellt kunde omfattas av artikel 12a i tjänsteföreskrifterna. På sin höjd framgår det av ett e-postmeddelande av den 11 januari 2014 att en av sökandena hade skickat en kopia av en anteckning från läkartjänsten till deras ombud och angav att även direktören hade fått en kopia. Den personen var dock inte den person som parlamentet hade gett behörighet att handlägga ansökningar om bistånd i den mening som avses i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna.

69 Under dessa omständigheter kan inte tillsättningsmyndigheten klandras för att, före skrivelsen av den 11 november 2013, inte ha haft kännedom om att vissa tjänstemän hade gjort vissa uttalanden och vad som hade sagts till läkartjänsten under år 2013, vilket hade skrivits ned av läkartjänsten i en anteckning som sökandena har ingett.

70 Vad gäller den omständigheten att sökandena i samband med skrivelsen av den 11 november 2013 även gav generaldirektören en kopia av läkartjänstens sammanfattning av deras uttalanden, ska det återigen erinras om att generaldirektören i syfte att genomföra artikel 22a i tjänsteföreskrifterna visserligen i egenskap av närmast överordnad för direktören och enhetschefen var den person som var behörig att vända sig till tillsättningsmyndigheten. Han var dock inte behörig att på tillsättningsmyndighetens vägnar handlägga en ansökan om bistånd enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna gällande mobbning i den mening som avses i artikel 12a i tjänsteföreskrifterna.

71 Bortsett från det faktum att den handling som sökandena nämnde och ingav som bilaga A. 7 till ansökan genom vilken talan väckts inte har stämplats av läkartjänsten, bekräftar den endast att sökandena togs emot för konsultation i samband med mottagningstiderna för parlamentets läkartjänst.

72 Det ska emellertid erinras om att yttranden från medicinskt sakkunniga personer inte är av den arten att de ensamma kan styrka, i juridisk mening, att mobbning har förekommit eller att institutionen har åsidosatt sin biståndsskyldighet (dom av den 6 februari 2015, BQ/revisionsrätten, T-7/14 P,

EU:T:2015:79, punkt 49, dom av den 17 september 2014, CQ/parlamentet, F-12/13, EU:F:2014:214, punkt 127, och dom av den 6 oktober 2015, CH/parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, punkt 92). Även om förtroendeläkare kan klarlägga att tjänstemän eller anställda har psykiska besvär, kan de dock inte styrka att dessa besvär var en följd av mobbning, eftersom de som upprättar ett sådant intyg, för att dra slutsatsen att det förekommit sådan mobbning, med nödvändighet grundade sig enbart på den beskrivning som de berörda personerna har gett dem av sina arbetsförhållanden vid den aktuella institutionen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 29 juni 2018, HF/parlamentet, T-218/17, överklagad, EU:T:2018:393, punkt 106, dom av den 2 december 2008, K/parlamentet, F-15/07, EU:F:2008:158, punkt 41, och dom av den 17 september 2014, CQ/parlamentet, F-12/13, EU:F:2014:214, punkt 127), utan att den versionen av händelserna konfronteras med versionen från den person vars beteende har ifrågasatts av tjänstemannen eller den anställde.

73 Det är visserligen inte uteslutet att en avdelningschef eller en institutions läkartjänst under vissa omständigheter kan uppmärksamma tillsättningsmyndigheten på att det eventuellt föreligger ett fall av uppenbart åsidosättande av artikel 12a i tjänsteföreskrifterna och att detta kan leda till att tillsättningsmyndigheten på eget initiativ inleder en administrativ utredning utan att det förmodade offret har ingett någon ansökan om bistånd där detta har gjorts sannolikt.

74 Under de aktuella omständigheterna gav dock inte sökanden, vid den aktuella tidpunkten, in någon formell ansökan om bistånd i den mening som avses i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna till den eller de personer som var behöriga att handlägga ansökningar om bistånd vid parlamentet. Därmed kan inte sökandena, som endast hade för avsikt att göra en underrättelse i enlighet med artikel 22a i tjänsteföreskrifterna utan att åberopa ett åsidosättande av artikel 12a i tjänsteföreskrifterna, kritisera tillsättningsmyndigheten för att inte, redan år 2013, på eget initiativ ha inlett en administrativ utredning gällande mobbning eller för att inte heller vid samma tidpunkt ha omplacerat enhetschefen.

75 Tillsättningsmyndigheten har således i förevarande fall varken åsidosatt artikel 22a i tjänsteföreskrifterna, sin omsorgsplikt eller principen om god förvaltningssed genom att inte, redan år 2013, ha vidtagit biståndsåtgärder till förmån för sökandena för att avhjälpa situationen såsom tillsättningsmyndigheten hade kännedom om att den såg ut vid tidpunkten.

76 När det gäller sökandenas påstående att direktören hade utfört den interna administrativa utredning inom generaldirektoratet som inleddes som svar på deras underrättelse på ett partiskt sätt genom att börja utredningen med att samtala med tre personer som hade enhetschefens förtroende och som var lättare att påverka, i syfte att övertyga dem om att det rörde sig om intriger från sökandenas sida, ska det konstateras att detta varken har styrkts eller bevisats och att det därmed ska betraktas som spekulationer.

77 Det ska under alla omständigheter erinras om att den enhet som har till uppgift att utföra en administrativ utredning och på vilken det ankommer att utreda inkomna ärenden på ett proportionerligt sätt, har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att utföra utredningen och särskilt när det gäller att bedöma kvaliteten på och nyttan av vittnenas samarbete (dom av den 29 juni 2018, HF/parlamentet, T-218/17, överklagad, EU:T:2018:393, punkt 97, och dom av den 11 juli 2013, Tzirani/kommissionen, F-46/11, EU:F:2013:115, punkt 124). Valet av de personer som skulle höras av direktören liksom generaldirektörens beslut att anförtro den interna utredningen vid generaldirektoratet till direktören i november 2013, omfattades av tillsättningsmyndighetens stora utrymme för skönsmässig bedömning på området och sökandena har i detta avseende inte visat att tillsättningsmyndigheten har överskridit gränserna för sin befogenhet.

78 Slutligen har sökandena inte heller kunnat styrka sitt påstående att direktören inte hade ”genomfört den utredning som [tillsättningsmyndigheten] hade anförtrott honom” år 2013.

79 Av det ovan anförda följer att skadeståndsyrkandena ska ogillas i den del de avser tillsättningsmyndighetens handlande innan ansökan om bistånd lämnades in.

2) De åtgärder som tillsättningsmyndigheten vidtagit efter det att ansökan om bistånd hade lämnats in

80 När det gäller tillsättningsmyndighetens handlande efter det att ansökan om bistånd hade lämnats in, det vill säga den 24 januari 2014, ska det erinras om att när tillsättningsmyndigheten eller, i förekommande fall, den myndighet som är behörig att sluta anställningsavtal enligt artikel 90.1 i tjänsteföreskrifterna har att ta ställning till en ansökan om bistånd, i den mening som avses i artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, ska denna, enligt biståndsskyldigheten och om denna myndighet finner att det rör sig om en händelse som är oförenlig med tjänstens ordning och lugn, handla med den skyndsamhet och omsorg som i det enskilda fallet krävs för att de faktiska omständigheterna ska kunna fastställas och för att lämpliga åtgärder ska kunna vidtas på grundval av fakta. För detta ändamål räcker det att den tjänsteman som begär sin institutions skydd gör sannolikt att de angrepp denne säger sig ha utsatts för har ägt rum. När tjänstemannen gjort detta sannolikt ska institutionen i fråga vidta lämpliga åtgärder i samarbete med den som ingett ansökan, såsom att påbörja en utredning, för att fastställa de faktiska omständigheter som ligger till grund för ansökan (dom av den 26 januari 1989, Koutchoumoff/kommissionen, 224/87, EU:C:1989:38, punkterna 15 och 16, och dom av den 25 oktober 2007, Lo Giudice/kommissionen, T-154/05, EU:T:2007:322, punkt 136. Se, även, dom av den 24 april 2017, HF/parlamentet, T-570/16, EU:T:2017:283, punkt 46 och där angiven rättspraxis) och, med beaktande av utredningens resultat, vidta de åtgärder som krävs, såsom – vilket gjordes i förevarande fall – att inleda ett disciplinförfarande mot den ifrågasatta personen när administrationen till följd av den administrativa utredningen kommer fram till att det förekommer mobbning.

81 I samband med påståenden om mobbning innebär biståndsskyldigheten i synnerhet att administrationen seriöst, snabbt och fullständigt konfidentiellt ska utreda ansökan om bistånd i vilken det görs ett påstående om mobbning och upplysa sökanden om vad man beslutat rörande eventuella åtgärder (dom av den 24 april 2017, HF/parlamentet, T-570/16, EU:T:2017:283, punkt 47, och dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 98).

82 När det gäller valet av de åtgärder som ska vidtas i en situation som, såsom i förevarande fall, faller inom tillämpningsområdet för artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, har administrationen, under unionsdomstolens kontroll, ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att välja vilka tillfälliga eller slutgiltiga åtgärder som ska vidtas enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna (se dom av den 24 april 2017, HF/parlamentet, T-570/16, EU:T:2017:283, punkt 48 och där angiven rättspraxis, och dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 99 och där angiven rättspraxis), även om administration inte har något stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller frågan huruvida de faktiska omständigheterna utgör mobbning eller sexuella trakasserier, vilket administrationen inte kan konstatera förrän efter det att den administrativa utredningen har slutförts (dom av den 29 juni 2018, HF/parlamentet, T-218/17, överklagad, EU:T:2018:393, punkt 123, dom av den 13 juli 2018, SQ/EIB, T-377/17, EU:T:2018:478, punkt 99, och dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 75).

83 I förevarande fall har parlamentet inte bestridit att påståendet om mobbning och sexuella trakasserier hade gjorts tillräckligt sannolikt i ansökan om bistånd.

84 När den som ansöker om bistånd gör sina påståenden tillräckligt sannolika är administrationen skyldig att inleda en administrativ utredning för att klargöra omständigheterna och för att sedan, i förekommande fall, kunna vidta lämpliga stödåtgärder (se, för ett liknande resonemang, dom av den 6 oktober 2015, CH/parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, punkt 94), utan att förfoga över ett stort utrymme för skönsmässig bedömning om huruvida det är lämpligt att inleda och genomföra den administrativa utredningen. Utredningen ska dessutom genomföras skyndsamt för att slutligen kunna återställa arbetsförhållanden som överensstämmer med avdelningens intresse.

85 Även om tillsättningsmyndigheten i förevarande fall visserligen inledde den administrativa utredningen som svar på ansökan om bistånd, inleddes dock inte utredningen förrän den 19 mars 2014 och sökandena underrättades inte om detta förrän i april 2014, det vill säga nästan tre månader efter det att ansökan hade ingetts. Det ska konstateras att tillsättningsmyndigheten därigenom har åsidosatt principen om god förvaltningssed och artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, genom att utsätta sökandena för ovisshet om följderna av deras ansökan.

86 Med hänsyn till bland annat det stora utrymme för skönsmässig bedömning som tillsättningsmyndigheten förfogar över vad gäller hur den organiserar sina tjänstegrenar, har inte sökandena, vad gäller mötet den 29 januari 2014, visat på vilket sätt den omständigheten att direktören och en juridisk rådgivare till generaldirektören närvarade åsidosatte en tillämplig bestämmelse i tjänsteföreskrifterna. Det ska särskilt erinras om att i ansökan om bistånd var enhetschefen den enda personen som formellt och direkt ifrågasattes. Eftersom påståendena inte rörde några andra personer och även om sökandena subjektivt kunde anse att direktören var solidarisk med enhetschefen och att han inte under år 2013 hade bistått dem i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, åsidosatte således inte tillsättningsmyndigheten bestämmelsen när den planerade att direktören och den juridiska rådgivaren skulle närvara vid mötet den 29 januari 2014.

87 När det gäller de uttalanden som direktören skulle ha gjort vid mötet den 29 januari 2014, ska det noteras att han var närmast överordnad för den enhetschef som hade ifrågasatts i ansökan om bistånd, att han själv i detta skede inte var formellt och direkt ifrågasatt i ansökan om bistånd och att det var till honom som sökandena i första hand hade vänt sig under år 2013 och inte till tillsättningsmyndigheten, personifierad av generaldirektören för GD Personal, eller, i förekommande fall, generalsekreteraren.

88 Under dessa omständigheter kunde tillsättningsmyndigheten besluta att informera direktören om ansökan om bistånd, även i syfte att han skulle bistå vid handläggningen av ansökan. Även om det visserligen för att skydda både det förmodade offret och den påstådde mobbarens yrkesmässiga integritet, i princip är att föredra att tillsättningsmyndigheten till att börja med inte informerar mobbaren eller några andra utomstående personer om att det har ingetts en ansökan om bistånd, gäller det nämligen inte de personer som är överordnade den påstådda mobbaren och det förmodade offret. Det väsentliga är att avslöjandet av att det finns en ansökan om bistånd inte skadar utredningens effektivitet (dom av den 29 juni 2018, HF/parlamentet, T-218/17, överklagad, EU:T:2018:393, punkt 165).

89 När det gäller tillsättningsmyndighetens påstådda tveksamhet till att flytta enhetschefen till en tjänst där han inte längre kunde vara i kontakt med sökandena, anser tribunalen mot bakgrund av de allvarliga anklagelserna i förevarande fall, bland annat om sexuella trakasserier av en av de anställda på enheten, och trovärdigheten av den bevisning som sökandena – vilka för övrigt utgjorde nästan hela enheten – ingav, att tillsättningsmyndigheten enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna var skyldig att helt omplacera enhetschefen. Såsom parlamentet har gjort gällande är tillsättningsmyndigheten, när en sådan åtgärd vidtas, fortfarande skyldig att respektera den ifrågasatta personens rättigheter, bland annat rätten till försvar och oskuldspresumtionen, eftersom det endast är om den administrativa utredningen slutförs som slutliga biståndsåtgärder kan vidtas (se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 april 2017, HF/parlamentet, T-570/16, EU:T:2017:283, punkt 57).

90 Även om tillsättningsmyndigheten i förevarande fall faktiskt flyttade enhetschefen till en annan tjänst och utsåg en annan enhetschef att leda enheten och betygsätta sökandena för betygsförfarandet för år 2014, ska det konstateras, såsom parlamentet själv har medgett, att enhetschefen i praktiken fortfarande hade en underordnad roll i enhetens arbete, bland annat i hanteringen av ledigheter och utbildningar och i betygsförfarandet för år 2014, trots att han enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna borde ha varit helt avskild från enhetens förvaltning under hela den administrativa utredningen. Även om enhetschefen i avvaktan på resultatet från den administrativa utredningen inte kunde bli föremål för en disciplinåtgärd eller någon annan likvärdig administrativ åtgärd på grundval av enbart

sökandenas påståenden, framstår det på samma sätt som uppenbart olämpligt att enhetschefen under den administrativa utredningen och det efterföljande disciplinförfarandet utförde arbetsuppgifter, [*konfidentiellt*] som innebar att han i vardagen kunde träffa sökandena, vilka utgör huvuddelen av enheten, och, i förekommande fall, skrämma eller hota dem.

91 Tillsättningsmyndighetens åsidosättande av skyldigheten enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna att faktiskt avskilja enhetschefen från de övriga anställda på enheten, fick därmed som följd att arbetsförhållanden under vilka sökandenas värdighet iakttogs i den mening som avses i artikel 31 stadgan om de grundläggande rättigheterna inte fullt ut återupprättades.

92 När det gäller direktörens beteende, som sökandena uppfattade som partiskt och gynnsamt för enhetschefen, framgår det att sökandena, förutom A, inte hade för avsikt att hålla direktören ansvarig för ageranden som faller under artikel 12a i tjänsteföreskrifterna och inte lämnade in någon ansökan om bistånd för att tillsättningsmyndigheten skulle skydda dem mot direktörens beteenden, som sökandena nu gör gällande i förevarande talan.

93 När det gäller A framgår det att, utöver ansökan som avser enhetschefen, ingav han den 23 januari 2015 en ansökan till tillsättningsmyndigheten om att direktören inte längre skulle vara ansvarig för hans betygsättning. I ansökan anåg den berörda personen att direktören sedan fyra år tillbaka hade utsatt honom för maktmissbruk och mobbning vilket hade fått konsekvenser för hans hälsa. Denna ansökan, som tillsättningsmyndigheten hade betraktat som en ansökan om bistånd, avslogs genom ett beslut av tillsättningsmyndigheten den 16 februari 2015, med motiveringen att generalsekreteraren hade utsett direktören till betygsättare vid överklaganden för betygsförfarandet för år 2014 för all personal vid enheten innan ansökan om bistånd lämnades in.

94 Det ska konstateras att A varken anförde klagomål mot avslaget på ansökan om bistånd som avsåg direktören eller väckte talan i enlighet med artikel 270 FEUF. Tillsättningsmyndigheten kan dessutom inte kritiseras för att inte ha vidtagit åtgärder gentemot direktören före den 23 januari 2015, då A lämnade in ansökan om bistånd, eftersom tillsättningsmyndigheten inte kände till att han hade anklagats för att ha uppfört sig i strid med tjänsteföreskrifterna före detta datum. Det beteende som direktören har anklagats för i ansökan genom vilken talan väckts hänför sig emellertid till tiden före ansökan av den 23 januari 2015.

95 Sökandenas skadeståndsyrkanden avseende tillsättningsmyndighetens påstådda underlåtenhet att vidta åtgärder för att avhjälpa direktörens beteende ska således ogillas.

96 När det gäller de påstådda negativa kommentarer som fanns i de betygsrapporter för vissa av sökandena som hade upprättats efter bedömningsförfarandet för år 2014, vilket leddes av direktören, har parlamentet medgett att de kommentarer som inte grundade sig på kontrollerbara materiella uppgifter hade tagits bort. Tillsättningsmyndighetens välmenande tillvägagångssätt att låta en annan direktör vid samma generaldirektorat korrigera de berörda rapporterna, styrker dock att direktören faktiskt kunde påverka betygsättningen av vissa sökanden på ett negativt och partiskt sätt, genom att bland annat ta upp ansökan om bistånd under de samtal som var hänförliga till bedömningsförfarandet för år 2014 och ange att han hade samrått med enhetschefen avseende betygsättningen.

97 Tillsättningsmyndigheten har visserligen genom att korrigera de aktuella betygsrapporterna kunnat återställa objektiviteten i bedömningsförfarandet för år 2014. I ett sammanhang där en ansökan om bistånd höll på att handläggas visar denna omständighet emellertid att genomförandet av bedömningsförfarandet för år 2014 var behäftat med en rättsstridighet som motiverar att tillsättningsmyndigheten förpliktas att ersätta den ideella skada som sökandena har lidit.

98 I den mån som sökandena, bland annat A, avser att erhålla ersättning för den ideella skada som de orsakats av ”ärekränkning, inblandning och sårande kommentarer” från direktören och hans ”upprepade och systematiska” uppträdande, finner tribunalen att detta skadeståndsyrkande inte kan vinna framgång.

99 Även om det antogs att de avsåg att få ersättning för den skada som direktören har orsakat genom sitt beteende och som de anser strida mot artikel 12a i tjänsteföreskrifterna, ankom det nämligen på dem att, liksom för den ideella skada som sökandena påstod sig ha lidit på grund av enhetschefens beteende, väcka talan vid nationell domstol för vilken de hade kunnat ansöka om stöd från tillsättningsmyndigheten i enlighet med artikel 24 i tjänsteföreskrifterna (se, för ett liknande resonemang, dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkterna 111–113). Under alla omständigheter är vidare de angivna beteendena, mot bakgrund av den bevisning som lagts fram i detta skede vid tribunalen, i huvudsak ett uttryck för en klumpig hantering av en konfliktfylld situation på enheten från ledningens sida (se, gällande ett fall av klumpig hantering inom samma administrativa direktorat, dom av den 17 september 2014, CQ/parlamentet, F-12/13, EU:F:2014:214, punkt 128, och dom av den 26 mars 2015, CW/parlamentet, F-124/13, EU:F:2015:23, punkt 117, ej upphävd på denna punkt genom domen av den 27 oktober 2016, CW/parlamentet, T-309/15 P, ej publicerad, EU:T:2016:632).

100 Mot bakgrund av det ovan anförda gör tribunalen följande bedömning. Med hänsyn till den biståndsskyldighet som åligger tillsättningsmyndigheten enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna och artikel 31 i stadgan om de grundläggande rättigheterna har tillsättningsmyndigheten försummat att vidta åtgärder för att avlägsna enhetschefen från sökandena och att säkerställa ett opartiskt betygsförfarande för år 2014, vilket medför skadeståndsansvar för parlamentet.

d) Yrkandena om skadestånd i den del de avser förfarandenas längd

101 Vad gäller påståendena om att det administrativa utredningsförfarandet tagit orimligt lång tid, ska det erinras om att eftersom tjänsteföreskrifterna inte innehåller någon särskild bestämmelse om tidsfrister för administrationens genomförande av en administrativ utredning, däribland vad gäller fall av mobbning, är tillsättningsmyndigheten skyldig att iaktta principen om en rimlig tidsfrist. Unionens berörda institution, organ eller byrå ska vid genomförandet av den administrativa utredningen se till att varje åtgärd vidtas inom en rimlig tidsfrist i förhållande till den föregående åtgärden (se dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 101 och där angiven rättspraxis).

102 Huruvida längden på ett administrativt förfarande är rimlig ska bedömas utifrån hur betydelsefull tvisten är för den berörda personen, hur komplicerat ärendet är och hur de inblandade parterna har agerat (se, analogt, dom av den 10 juni 2016, HI/kommissionen, F-133/15, EU:F:2016:127, punkterna 109 och 113 och där angiven rättspraxis). Vid påståenden om mobbning, som är förbjuden enligt artikel 12a i tjänsteföreskrifterna, ska denna bedömning göras från och med den tidpunkt då administrationen får tillräcklig kännedom om de omständigheter och beteenden som kan utgöra överträdelser av de skyldigheter som enligt tjänsteföreskrifterna åligger den eller de tjänstemän eller anställda som har ifrågasatts (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 april 2019, AV/kommissionen, T-303/18 RENV, ej publicerad, EU:T:2019:239, punkt 82 och där angiven rättspraxis).

103 Det ska även preciseras att administrationen inte förfogar över något stort utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att fastställa vad som utgör en skälig tidsfrist, särskilt inte när det gäller mobbning. För dessa fall har dels administrationen enligt rättspraxis (dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkterna 101 och 102) en skyldighet att agera skyndsamt, i synnerhet för att slutföra den administrativa utredningen. Vidare har unionslagstiftaren

underlåtit att för administrationer som tillämpar tjänsteföreskrifterna föreskriva en tidsfrist som är tillämplig på förfaranden för handläggning av ansökningar om bistånd och underrättelser enligt artikel 24 respektive artikel 22a i tjänsteföreskrifterna jämförda med artikel 12a i tjänsteföreskrifterna.

104 I förevarande fall inleddes inte den administrativa utredningen förrän nästan två månader efter det att ansökan om bistånd hade lämnats in, trots att tillsättningsmyndigheten inte bestred att påståendena om mobbning och sexuella trakasserier i ansökan var sannolika. Trots att förhören med de som ansökte om bistånd och med enhetschefen påbörjades den 15 april 2014, framgår det vidare av parlamentets svar på tribunalens frågor att utredningsrapporterna inte upprättades förrän den 3 mars och den 17 november 2015 av de utredare som utsetts av tillsättningsmyndigheten, medan tillsättningsmyndigheten hänsköt enhetschefens ärende till disciplinnämnden den 6 januari 2016.

105 Det tog således tillsättningsmyndigheten nästan två år att handlägga ansökan om bistånd, vilket utgör en orimligt lång tid i ett fall som påverkar nästan en hel enhet.

106 Parlamentet kan i detta avseende inte gömma sig bakom den omständigheten att den administrativa utredningen innefattade ett stort antal personer, trots att alla dessa personer hade arbetsuppgifter vid samma enhet och därmed var tillgängliga (se, *e contrario*, vad gäller hörande av vittnen som befinner sig i flera medlemsstater eller till och med ett tredjeland och som motiverar ett längre förfarande, dom av den 10 juni 2016, HI/kommissionen, F-133/15, EU:F:2016:127, punkt 115), i synnerhet då de väntade på att den administrativa utredningen skulle slutföras. En sådan tidsåtgång kan på samma sätt inte heller motiveras av tillsättningsmyndighetens behov att skydda rätten till försvar för den person som hade ifrågasatts i ansökan om bistånd, eftersom dessa rättigheter tydligt anges i såväl artiklarna 41 och 48 i stadgan om de grundläggande rättigheterna som artikel 86 i stadgan och i bilaga IX till stadgan.

107 Såsom sökandena har framhållit är åsidosättandet av en rimlig tidsfrist ännu mer skadligt i förevarande fall, eftersom såväl sökandena som enhetschefen befann sig i en otillfredsställande situation under en lång period. Artikel 24 i stadgan kräver att tillsättningsmyndigheten genomför den administrativa utredningen skyndsamt, eftersom ett eventuellt erkännande från tillsättningsmyndighetens sida till följd av en administrativ utredning av att mobbning har förekommit i sig kan ha en gynnsam verkan för offrens terapeutiska rehabilitering och dessutom kan användas av de mobbade personerna vid en eventuell talan vid nationell domstol, och vidare kan den omständigheten att en administrativ utredning slutförs tvärtom göra det möjligt att vederlägga det förmodade offrets anklagelser, vilket gör det möjligt att – om det visar sig att anklagelserna är ogrundade – reparera den skada som den person som varit föremål för anklagelserna eventuellt kan ha orsakats genom att utredas som påstådd mobbare (dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 59, och dom av den 6 oktober 2015, CH/parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, punkterna 95, 123 och 124).

108 Vidare anser tribunalen att tillsättningsmyndigheten har underlåtit att uppfylla sin skyldighet som följer av biståndsskyldigheten (dom av den 24 april 2017, HF/parlamentet, T-570/16, EU:T:2017:283, punkt 47, och dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 98), att i god tid upplysa sökandena om vad man beslutat rörande eventuella åtgärder gällande ansökan om bistånd. Medan enhetschefen underrättades redan den 19 mars 2014 om att den administrativa utredningen hade inletts, informerades sökandena inte förrän nästan en månad senare. På samma sätt tycks det som om sökandena varken officiellt informerades om vilket datum disciplinförfarandet hade inletts mot enhetschefen eller vilken typ av disciplinär åtgärd han hade ålagts eller åtgärdens allvar, trots att de borde ha getts dessa uppgifter, eftersom det ingick i handläggningen av ansökan om bistånd.

109 Sökandena erhöll inte heller någon kopia, i förekommande fall en icke-konfidentiell version, av de rapporter som hade upprättas till följd av den administrativa utredningen, trots att det var nödvändigt med hänsyn till principen om god förvaltning och biståndsskyldigheten, som innebär att tillsättningsmyndigheten upplyser de berörda personerna om resultatet av deras ansökan om bistånd,

särskilt i ett fall som det nu aktuella där ett eventuellt erkännande från tillsättningsmyndighetens sida i den rapport som upprättas till följd av en administrativ utredning av att mobbning har förekommit i sig kan ha en gynnsam verkan för offrens terapeutiska rehabilitering och dessutom kan användas av de mobbade personerna vid en eventuell talan vid nationell domstol (dom av den 13 juli 2018, Curto/parlamentet, T-275/17, EU:T:2018:479, punkt 59, och dom av den 6 oktober 2015, CH/parlamentet, F-132/14, EU:F:2015:115, punkterna 95, 123 och 124).

110 Sökandena kan emellertid inte kritisera tillsättningsmyndigheten för att inte ha genomfört disciplinförfarandet mot enhetschefen tillräckligt skyndsamt. Detta förfarande lyder nämligen under specifika regler och särskilt under de frister som är strikt förskrivna i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna för varje steg i disciplinförfarandet och som under alla omständigheter inte tycks ha åsidosatts. Detta förfarande, som inleddes den 6 januari 2016 genom att ärendet hänsköts till disciplinnämnden, varade nämligen lite mer än ett år till dess att tillsättningsmyndigheten den 27 februari 2017 antog det slutliga beslut som avses i artikel 22 i bilaga IX till tjänsteföreskrifterna, vilket inte framstår som en orimligt lång tid med hänsyn till det aktuella ärendets komplexitet.

111 Av det ovan anförda följer att tillsättningsmyndigheten, vid handläggningen av enbart ansökan om bistånd, har åsidosatt såväl artikel 24 i tjänsteföreskrifterna som principen om en rimlig tidsfrist, vilket medför att parlamentet har ett utomobligatoriskt skadeståndsansvar gentemot sökandena.

2. Skadan och orsakssambandet

112 Med hänsyn till samtliga omständigheter i det aktuella fallet anser tribunalen att sökandena faktiskt lidit en ideell skada till följd av tillsättningsmyndighetens handläggning av ansökan om bistånd, mot bakgrund av såväl artikel 24 i tjänsteföreskrifterna som principen om en rimlig tidsfrist samt hur tillsättningsmyndigheten genomförde betygsförfarandet för år 2014 vid handläggningen av ansökan om bistånd.

113 När det gäller den påstådda skada som hade samband med att en av enhetens tjänstemän sade upp sig från sin tjänst av ursinne mot det administrativa förfarandets längd, ska det dock konstateras att tjänstemannen inte är sökande i förevarande mål och att han visserligen i sin avskedsansökan hänvisade till de skäl som angetts i ansökan om bistånd, men att han därefter sade upp sig för att ta anställning i sin ursprungsmedlemsstat, så att han kunde återförenas med sin maka som genomgick en riskfylld graviditet, vilket framöver krävde att han ständigt var vid hennes sida.

114 När det gäller storleken på den ideella skada som sökandena kan göra gällande, kan inte tribunalen, i motsats till vad de har gjort gällande, bortse från den omständigheten, som parlamentet har framhållit, att denna institution har gått med på att inte endast ersätta de rättegångskostnader som uppkommit i samband med den tidigare talan i tribunalen i det mål som avgjordes genom beslut av den 17 juli 2017, DQ m.fl./parlamentet (T-38/17, ej publicerat, EU:T:2017:557), utan även, och framför allt, sökandenas ombudskostnader i samband med att de väckte talan mot parlamentet vid en belgisk domstol, och dessutom samtliga kostnader för sökandenas ombud i samband med förfarandet av handläggningen av ansökan om bistånd.

115 När det gäller ombudskostnaderna vid den belgiska domstolen, omfattades dessa inte av biståndsskyldigheten enligt artikel 24 i tjänsteföreskrifterna, eftersom sökandena inte väckte talan mot enhetschefen, utan mot parlamentet. Vad gäller kostnaderna avseende ansökan om bistånd ska det erinras om att eftersom det inte föreligger någon skyldighet att låta sig företrädas av en advokat under den administrativa fasen, kan dessa kostnader i princip inte betraktas som ersättningsgilla kostnader, eller åberopas i förevarande skadeståndstalan (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 december 2008, Nardone/kommissionen, T-57/99, EU:T:2008:555, punkterna 139 och 140).

116 Med hänsyn till den omsorg som parlamentets finansiella åtgärd *ex gratia* gav uttryck för, anser tribunalen med hänsyn till samtliga omständigheter som sökandena har anfört och som kan anses utgöra rättsstridigheter som kan tillskrivas tillsättningsmyndigheten, vilka har orsakat dem en ideell skada, att det med hänsyn till den ideella skada som sökandena har lidit är skäligt och i överensstämmelse med rätt och billighet (*ex æquo et bono*) att fastställa skadan till ett belopp på 36 000 euro som ska fördelas mellan samtliga sökande, och vidare att skadeståndsyrkandena ska ogillas i övrigt.

C. Yrkandena att parlamentet ska förpliktas att betala dröjsmålsränta och kompensationsränta

117 Sökandena har även yrkat att parlamentet ska förpliktas att utge ”kompensationsränta och dröjsmålsränta till dess att betalning sker”.

118 Eftersom parlamentet inte har yttrat sig specifikt om detta yrkande, ska sökandenas yrkande bifallas genom att beloppet på 36 000 euro ska utgå jämte ränta enligt den räntesats som fastställts av Europeiska centralbanken (ECB) för huvudsakliga refinansieringstransaktioner ökad med 3,5 procentenheter, och eftersom det inte har preciserats från och med vilket datum räntan ska börja löpa, ska den dagen då talan om skadestånd väcktes väljas.

IV. Rättegångskostnader

119 Enligt artikel 134.1 i rättegångsreglerna ska tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. I artikel 134.3 i samma regler föreskrivs vidare att om rättegångsdeltagarna ömsom tappar målet på en eller flera punkter, ska vardera deltagaren bära sina rättegångskostnader, såvida inte tribunalen anser att det framstår som skäligt med hänsyn till omständigheterna i målet att en rättegångsdeltagare – förutom att bära sina egna rättegångskostnader – delvis ska ersätta en annan deltagares rättegångskostnader.

120 I förevarande fall har sökandena och parlamentet delvis tappat målet på en eller flera punkter. Mot bakgrund av omständigheterna i förevarande fall är det emellertid motiverat att parlamentet, förutom att bära sina egna rättegångskostnader, ska bära hälften av sökandenas rättegångskostnader, varvid det ska betonas att parlamentet vid betalningen av dessa kostnader kan beakta att ombudets arbete för att väcka talan i förevarande mål i väsentlig mån förenklades av det arbete som var nödvändigt för förfarandet för handläggning av ansökan om bistånd och väckandet av talan i målen F-49/14 och T-38/17, vilket redan har finansierats av parlamentet.

Mot denna bakgrund beslutar

TRIBUNALEN (första avdelningen)

följande:

1) Europaparlamentet ska till DQ och de övriga sökandena, vilkas namn anges i bilagan, utge ett totalt belopp på 36 000 euro, som ska fördelas mellan dem för den ideella skada de lidit, jämte ränta från och med den 13 december 2017, enligt den räntesats som fastställts av Europeiska centralbanken (ECB) för huvudsakliga refinansieringstransaktioner ökad med 3,5 procentenheter till dess att parlamentet erlägger beloppet på 36 000 euro.

2) Talan ogillas i övrigt.

3) Parlamentet ska bära sina rättegångskostnader och ersätta hälften av de kostnader som uppkommit för DQ och de övriga sökandena, vilkas namn anges i bilagan.

4) DQ och de övriga sökandena, vilkas namn anges i bilagan, ska bära hälften av sina rättegångskostnader.

Valančius Nihoul Svenningsen

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 3 oktober 2019.

Underskrifter